

Ülevaade Eesti misjoniprojektist TAPA 13 – ja sellest, kuidas ma tänaval „oma aarde“ leidsin

Lucie Čechová (19), KS Praha-Střed kogudus

2013. aasta juuli algul oli mul juba teist korda võimalus osaleda misjoniprojektis Eestis. Tegutsesime taas Tapal, ühes väikeses Eesti linnas. Tänu sidemetele kohalike usklikega, kes said meiega eelmisel korral liituda, toimis koostöö suurepäraselt.

Lasteprogrammi ettevalmistamisega alustamise juba mais, et jõuaksime kõik võimalikult hästi selgeks õppida ja ei alahindaks ühtki olukorda. Evangeelset tegevust tänavail ning inimeste kutsumist ei olnud aga võimalik eelnevalt harjutada ning seda enam põnevil võisime olla sellest, mis toimuma hakkas.

Eelmisel aastal kutsusime inimesi tänavalt meie programmist osa saama ning võimalusel palvetasime nende eest. Sel aastal oli aga teisiti, sest meie meeskonda kuulus ka kogenud „aareteotsija“ Jonas Neustupny. Jonas selgitas meile, kuidas see toimib, ning kohe esimesel päeval tegimegi aarete otsimisega algust.

Minu jaoks oli kõige põnevam kolmas päev, kui olin ühes grupis Maru Bukáčková, Michal Vadlejchi ja Mihkel Kivisillaga. Minu nimekirjas oli probleem jalgadega, kuid samal ajal nägin oma peas ka üht pilti, justkui fotot või filmi. Nägin naist, kes kõndis ettesirutatud kätega nagu muumia. Seljas kandis ta punast T-särki ja pikka, justkui lillemustrilist see-likut. Mõtlesin omaette, et vaevalt meil õnnestub niisugust inimest kohata, ning jätsin selle pildi sinnapaika.

Olime juba tagasiteel meie ülejäänud programmi juurde, kui ma nägin äkki oma aaret! See oli vanem naine punases T-särgis ja pikas tumedas seelikus, mida ehtis ringidesarnane muster. Ent mis kõige tähtsam, kõndimiseks kasutas ta abivahendit, millele toetudes olid ta käed ette sirutatud. Läksime otsemaid naise juurde, kuid saime ta kätte alles siis, kui ta oli juba oma aeda jõudnud. Siiski kõnetasime teda ja ta lubas meil sisse tulla. Rääkisin talle, mida olin näinud, ja küsisin, kas tal on probleem jalgadega. Ta vastas jaatavalt ning me võisime tema eest palvetada.

Ka pärastlõunane programm õnnestus meil igati. Jumal valmistas rohkem ette kui meie, nii et meie suurim etteaste toimus hoopis rulapargis. Aina enam lapsi tuli meie programmist osa saama ning kolmandal päeval jätsime nendega raske südamega hüvasti. Tänu väikestes gruppides toimunud õpitubadele oli meil rohkem aega vestlusteks ning meil oli võimalus luua lastega lähemaid suhteid.

Juba eelmise aasta Eesti misjoniprojekt oli minu jaoks tähendusrikas, Jumal õpetas mind aina enam Teda usaldama ning näitas mulle oma täiust ka pisimates detailides. Sel aastal üllatas Ta mind taas, sest aaretejahi ja muude tegevuste kaudu võisin Jeesust veel enam tundma õppida. Mitte ainult minul, vaid igal meie meeskonna liikmel on oma tunnistus just aaretejahist. Oli väga julgustav kuulda igaühelt, mida ta seeläbi koges ja millise aarde leidis. Meis süttis soov jätkata aareteotsinguid ka kodus, Tšehhis ja Saksamaal. Sõlmisime uusi sõprussuhteid ning uuendasime varasemaid. Olen tänulik ka kogu saksa-tšehhi meeskonna ja Pauli kui äärmiselt vaimustunud juhi eest.

Toimetuse märkus:

Aaretejaht on üks võimalusi, kuidas tänavatel evangeliseerida. Kõigepealt kirjutab igaüks paberilehele (aaretekaardile) tunnetusesõnad, et saada vajalikud andmed aarete otsimiseks. Märksõnade kategooriad on või võiksid olla: koht, isiku nimi, välimus, tema konkreetne probleem, midagi ebatavalist. Seejärel moodustatakse väikesed grupid, grupiliikmed loevad üksteisele oma märksõnad ette ja suunduvad seejärel oma aaretekaarte pidevalt võrreldes aaretejahile.

Aaretejaht on üleloomulik evangeliseerimine üleloomulike kohtumiste kaudu. Kevin Dedmon Reddingi Betheli kogudusest USAs kirjutab piibellikest põhimõtetest, juhtnöördest ja isiklikest tunnistustest oma raamatus „The Ultimate Treasure Hunt“, väljaandja Adair N. Renning, 1995, ISBN 978-0964877306.

Tšehhi originaalteksti vt [siit](#). Saksa keeles vt [siit](#). Saksa keelest tõlkinud Kaire Petrenko.